

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DLIII. ad annum DLXXVII.

Parisiis, 1644

X. De Nestorianorum scandalo, & monachis Arianorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15324

Perſam, quem neque Cyrillus condemnandum iudicauit, neque Neſtorianum eſſe in ipſa ſua notauit epiſtola. Et hæc ſunt, quæ Cyrillus ſcripſit in deſenſionem orientalium epiſcoporum pro duabus vnius Chriſti naturis. Quam quicumque tunc minime receperunt, hos eſſe puto auctores Acephalorum, qui neque Cyrillum habent caput, neque quem ſequantur oſtendunt. Tunc & Euoptius Ptolemaidis Pentapoleos regionis epiſcopus, accipiens exemplar literarum Theodoriti, qui ſcripſerat contra duodecim capitula Cyrilli, direxit illud Cyrillo, vt reſponderet ad ea, & ſua capitula exponeret. Quod gratiſſime ſuſcipiens Cyrillus, fecit interpretationem capitulorum ſuorum, duodecim addens expoſitiones, quo videretur plenam pro eis reddere rationem. Itaque Cyrillo ſuſcipiente & defendente fidem orientalium epiſcoporum, & ſua capitula exponente, pax & vnitas eccleſiis reddita eſt. In qua pace gaudente eccleſia, inimicus pacis, æmulus vnitatis, non quieuit aduerſus eam mouere vaſa ſua, & ſuperſeminare zizania.

De Neſtorianorum ſcandalo, & monachis Armenia.

C A P V T X.

Libri hæreticorum non legendi.

NESTORII namque ſectatores, videntes libros illius blaſphemos non poſſe proferri in publicum, eo quod Synodo Ephesine anathematizante, fuerunt condemnati, & imperiali lege prohibitum fuerat, ne quis eos legere auderet aut defendere; tunc cœperunt Diodori Tarſenſis & Theodori Mopſueſtenæ ciuitatis epiſcopi, & aliorum epiſcoporum, qui contra Eunomium & Apollinarem vnius naturæ aſſertores, libros compoſuerant duas in Chriſto oſtendentes naturas in vna perſona, (quod Neſtorius ſic non dixerat) circumferre volumina: & ſimpliciſſimos quoſque decipere cupientes, aiebant non ſapuiſſe noua Neſtorium, ſed antiquorum patrum proſecutum fuiſſe doctrinam; & in tantum ſtudii geſſerunt, vt ipſa eorum volumina malitioſe in Syrorum linguam & Armeniorum atque Perſarum transferrent. Sed hæc vbi agnouerunt Acacius Melitenenſis, & Rabula Edeſſæ ciuitatis epiſcopus, (de quo Ibaſ ſucceſſor eius in epiſtola ſua dicit: hunc præſumpſit, qui omnia præſu-

mit, aperte in ecclesia sua anathematizare: scilicet de Theodoro Mopsuesteno superius loquens) scripserunt Armeniæ episcopis, ne Theodori Mopsuesteni libros susciperent, tamquam hæretici & auctoris dogmatis Nestoriani, insimulantibus episcopis Ciliciæ Rabulam & Acacium, quod hoc non ex caritate, sed ex æmulatione atque contentione fecissent. Congregati sunt ergo in vnum venerabiles Armeniæ episcopi, & miserunt duos presbyteros Leontium & Aberium ad Proclum Constantinopolitanum episcopum, secundum morem, cum libellis suis & vno volumine Theodori Mopsuesteni, scire volentes, vtrum doctrina Theodori, an Rabulæ & Acacii, vera esse probaretur. Itaque Proclus accipiens Armeniæ episcoporum libellos, & illud Theodori volumen, diligentius vtraque examinans, tomum Armeniis scripsit & destinavit. In quo posuit ad interimendas Nestorianorum versutias, qui duas in Christo inducunt personas, vnum de Trinitate incarnatum: quem & dixit Ioanni Antiocheno per Theodorum diaconum suum, continentem subter capitula ab hæreticis prolata; expetens ab eo pro communi fide seruanda, vt cum suo Concilio eum susciperent & subscriberent. Ioannes autem & qui cum eo erant congregati episcopi, legentes tomum, & eius laudantes compositionem, subscripserunt in eo, & Proclo transmiserunt. Hunc & Calchedonen-
Post xvi.
ad Calch.
Concilii fe-
quitur hæc
relatio.

synodus per relationem suam, quam Marciano imperatori direxit, ad probandum, non tantum gestis synodalibus, verum etiam epistolis fidem constare, inter sanctorum patrum epistolas suscepit & confirmavit. Scripsit autem idem Proclus epistolam ipsi Ioanni, cui & tomum suum direxerat, in qua dicit: Dicentes autem iterum passibilem Deum, id est, Christum, confitemur eum non esse passum, quod est, sed quod factum est, id est, propria carne: & ita prædicantes, nullo modo fallimur, quoniam quidem & vnum ex Trinitate secundum carnem crucifixum fatemur, & diuinitatem passibilem minime blasphemantes.

Sed Basilius quidam diaconus, sumens tomum Procli, quem Armeniis scripserat, Alexandriam venit, & Armeniorum libellos suis libellis annectens, obtulit Cyrillo

Quædam
manufcri-
pta exem-
plaria sic
habent: sed
vel Arcopa-
gite, vel
Corinthio-
rum expun-
gendū est.

eiusdem vrbs antistiti. Quibus (vt ferunt rumores) per-
motus Cyrillus, quatuor libros scripsit, tres aduersus
Diodorum & Theodorum, quasi Nestoriani dogmatis
auctores; & alium de incarnatione librum. In quibus con-
tinentur antiquorum patrum incorrupta testimonia, id
est, Felicis papæ Romani, Dionysii Arcopagite Corin-
thiorum episcopi, & Gregorii mirabilis *ἁγιοματῦρ* cog-
nominati. Et licet in eis libris Theodori dicta lauden-
tur contra Arianos edita, ipsum tamen magistrum Ne-
storii fuisse contendunt. Contra quos catholici veritatis
defensores sic Acephalis responderunt, illos libros non
esse Cyrilli, quoniam testimoniis, quæ contra mortuos po-
fuisse in eis dicitur, contra viuentem Nestorium non est
vſus, neque in Synodo, neque in aliquibus epistolis. Vn-
de dicunt illos nec dictasse Cyrillum, nec edidisse libros.
Itaque Basilus diaconus Constantinopolim veniens li-
bellos composuit, & archiepiscopo Proclo porrexit, af-
focians cuncta quæ antehac Cyrillo archiepiscopo obtu-
lerat. Proclus vero iam destinauerat tomum suum Arme-
niis, in quo tomo nullam facit de Theodoro reprehensionem
mentionem. Quod cognoscens Basilus, scripsit li-
bellum, in quo docuit libros Theodori vitandos, sicut
Arii & Eunomii blasphemias. Quod quidem prudentibus
inconuenienter eum scripsisse apparet, quoniam Arius
& Eunomius vnā in Christo degenerem patris substan-
tiam prædicauerunt: Theodorus autem (vt ipsi accusant)
duas e contrario docuit in Christo naturas. Post hæc au-
tem occasione accepta, surrexerunt quidam monachi ab
Armenia Apollinaris sectatores, duo vel tria (sicut refert
Ioannes Antiochenus in epistola sua) portantes excerpta
capitula (vt dicebant) de libris Theodori Mopsuesteni,
vel aliorum sanctorum patrum, qui in illo tempore (sic-
ut diximus) contra Apollinarem scripserant. Et intran-
tes regiam ciuitatem, & multorum sordidantes auditum,
calliditate sua omnia perturbabant. Deinde circumeun-
tes totius orientis ciuitates & vniuersa monasteria, dam-
nanda esse cum auctoribus clamabant, accusantes ea Ne-
storiano sensu fuisse conscripta. Quia si Nestorius iuste
damnatus est, damnentur & ista, dicebant, cum suis au-
ctoribus. Et hæc agebant, firmare volentes ea quæ Apol-
linaris

linaris sunt, qui per vnam naturam Christum nobis con-
 substantialem non exposuit. Qui quorundam vtentes
 patrocínio, terrebant ^{* nimis} clericos, populos & mona-
 chos, qui vitam sectabantur quietam. Tunc Ioannes An-
 tiochenus Synodo congregata, tres pro Theodoro Mo-
 psuesteno dictauit epistolas. Et vnam quidem direxit
 Theodosio imperatori, aliam autem Cyrillo Alexandri-
 no, & tertiam Proclo Constantinopolitano episcopo,
 laudans in eis Theodorum, & eius exponens sapientiam.
 Ad hæc autem imperator dirigens sacram Ioanni, dero-
 gatores illos Theodori contra salutem propriam venire
 iudicauit. Cyrillus autem rescripto suo Theodorum præ-
 ferens, tale de accusatoribus eius tulit iudicium, eo quod
 dogmate veritati contrario vterentur; interponens de
 simbolo in Concilio sibi oblato ^{* tesseradecadas} factas a
 Charisio presbytero. Nihilominus & Proclus per Maxi-
 mum diaconum suum ipsi Ioanni rescribens, cuius essent
 illa capitula, quæ Theodori dicebantur, quæsiuit. Qui
 pro eius excusatione ignorare se dixit. Verumtamen duas
 memorati Ioannis epistolas, id est, primam & tertiam,
 laudes Theodori Mopsuesteni continentes, Calchedo-
 nensis Synodus per relationem suam Marciano impera-
 tori directam, cum tomo Procli (quem ad Armenios di-
 rexit) & aliis sanctorum patrum epistolis, suscepit & con-
 firmavit. His ergo sopitis atque transactis, mortuo Cyril-
 lo tricesimo & secundo episcopatus sui anno, ordinatus
 est episcopus Alexandriae Dioscorus, qui fuit quidem ar-
 chidiaconus eiusdem Cyrilli. Qui neque vxorem, neque
 filios habuit: quem narrat opinio, ciuium suorum maio-
 rem habuisse dilectionem. Siquidem opprimens Cyrilli
 heredes, & per calumnias, multas ab eis auferens pecu-
 nias, dedit eas sine fenore artopolis & cauponibus ciuita-
 tis, vt mundissimum panem & preciosissimum vinum vi-
 liori precio populis exhiberent. Ioanne autem archiepi-
 scopo defuncto, Antiochenæ ecclesiæ Domnus ordina-
 tur archiepiscopus.

Sed & Proclo defuncto, ecclesiæ Constantinopolitanae
 Flavianus sortitus est sedem. Ipso vero tempore Ibam E-
 dessenum episcopum quidam presbyteri & diaconi suis
 libellis quasi Nestorianum accusauerunt Domno archi-

Concil. Tom. 12.

M m m

Post act.
 xvi. huius
 Conc. ha-
 betur hæc
 relatio.

episcopo, eo quod alloquens clerum, dixisset: Non inuideo Christo, quia Deus factus est, quoniam si volo & ego fio. Qui cum ascendissent Antiochiam, eos Ibas excommunicauit. Sed superueniente festiuitate quadragesimæ ascensionis, iussi sunt a Domino excommunicatione absolui, sub ea conditione, vt Antiochiam non exirent, alioquin a suo deponerentur ordine.

Sed quidam eorum archiepiscopi Domni præcepta contemnentes, profecti ad comitatum, sacros apices meruerunt ad Photium & Eustathium & Vranium episcopos, vt in Beryto audirentur. Fuerunt autem cum iis Eulogius diaconus Constantinopolitanus, & Damascius vir spectabilis tribunus & notarius. Quod cum agnitum fuisset, illos clericos Constantinopolim perrexisse, damnati sunt a Domino & eius Concilio. Et post hæc Ibas Beryto ad audientiam occurrit. Cui cum accusatores (sicut gesta demonstrant) nihil probare potuissent, superuenit relatio & postulatio clericorum Edeffensorum, flagitantium pro ecclesia episcopi sui præsentiam, in qua sibi arrogauerunt omnes pœnas horribilis gehennæ, si meminissent tale aliquid dictum in illo tractatu, de quo Ibas accusabatur, & iudicibus non manifestassent. Quamobrem fecerunt iudices accusatores ipsos cum suo episcopo in secretario communicare, simulque pacificos dimiserunt.

*De Eutyche presbytero & * Egameno, & eius hæresi, eiusque damnatione.*

CAPVT XI.

HIS temporibus Eutyches quidam presbyter & archimandrita præsidens Constantinopoli celeberrimo monasterio, vrgente satana, prædicabat Dominum nostrum Iesum Christum consubstantialem nobis non esse secundum carnem, sed de cælo corpus habuisse. Rursusque varians, dicebat ante adunationem duas in Christo fuisse naturas, post adunationem vero vnam factam esse. Quem audiens talia docentem & prædicantem Eusebius episcopus Dorylenæ ciuitatis prouinciæ Phrygiæ Salutariæ, cum esset orthodoxus, & purus etiam amicus, prohibuit eum talia sapere & docere. Sed per-